

Bernat Puigtobella, NÚVOL, 21 de maig de 2014

TONI SALA DESTAPA DAMIÀ BARDERA

Aquest dijous 22 de maig a les 19.30h es reprèn a la Biblioteca del Casino de Manresa el cicle Destapats. Toni Sala i Damià Bardera seran aquest cop els protagonistes d'un projecte comissariat per Jordi Nopca i impulsat des del Departament de Cultura amb la voluntat de donar a conèixer nous talents literaris a les biblioteques catalanes.

Toni Sala (1969) i **Damià Bardera** (1982) no es coneixen personalment i el cicle Destapats serà una oportunitat per veure plegats dos autors de generacions i de gustos literaris ben diferents. Tenen trets que els uneixen. Són gent de tramuntana i tots dos han passat per la Universitat de Girona. Són autors prolífics, amb una obra considerable al darrere. Comparteixen un punt de misantropia, que no els ha fet renunciar tampoc a la paternitat. Ara bé, només llegir-los veiem que són dos temperaments diferents, diria que diametralment oposats. Sala burxa sempre en el món interior, i quan escriu novel·la aborda el dolor dels seus personatges des de la compassió i no gasta gaire sentit de l'humor. Bardera, en canvi, és refractari a tota confessió o emotivitat. Tendeix al dibuix grotesc, al traç càustic i treballa amb a la miniatura, és per ara un autor de contes.

Damià Bardera coneix bé l'obra de Toni Sala i fins i tot ha escrit un article sobre la seva obra, que hem publicat a Núvol. Bardera confessa haver gaudit molt amb la lectura d'*Els nois*, del Toni Sala. "Crec que és un dels seus llibres més reeixits. Hi ha una cosa de la novel·la que em va cridar especialment l'atenció. El narrador, si bé és en tercera persona i omniscient, s'empelta de la personalitat i prejudicis de cada personatge. Jo ho trobo una virtut", diu Bardera. "M'agrada també la capacitat de Toni Sala per condensar al màxim la trama i treure-li el

màxim rendiment. Tot està justificat, no queden *cabos sueltos*. En aquest sentit, practica un minimalisme de trama que se superposa als fluxos de la consciència, i tot això dins un marc de reflexió moral”.

Segons Bardera, en la literatura de Sala “hi ha una espècie de Descartes hipertrofiat, és a dir, una escissió entre ment i cos, dues substàncies la incomunicació de les quals converteix el subjecte en un ésser disfuncional en molt àmbits, pertorbat fins i tot”.

Per la seva banda, Sala no havia llegit Bardera fins ara, ni tampoc en sabia res, i ha estat per a ell una sorpresa. “No hi ha tants escriptors que sàpiguen tractar el present d’una manera tan salvatge”, diu Sala. “M’ha fet pensar en el Monzó més incorrecte o un Calders desbocat, un Grand Gignol ràpid. L’he trobat fresc, salvatge i refinat, i sobretot m’ha fet riure. Té contes molt bons”.

Davant els elogis de Toni Sala, Bardera respon així: “Estic força sorprès —i content— que els meus contes li hagin agradat. No les tenia totes. Per mi és un elogi que hagi rigut, això és important. La literatura —crec— ha de tenir una funció catàrtica, i el riure va en aquest sentit. També em sorprèn l’adjectiu “refinat”, encara no me l’havien amollat mai. Jo més aviat em tinc per un animalot, o per un sociòpata de la literatura”.

Aquest dijous els acompanyarà Jordi Nopca, que també participarà al debat, i podrà explicar als assistents com se li ha acudit reunir aquesta estranya parella.